

боветъ му. Той имаше грозенъ изгледъ, който не би оставалъ въ паметъта, разсѣена отъ непрекъснатитъ му движения, ако не го издаваха очитъ, които, при всички изрази на лицето, не можеха да скриятъ неговата сжщностъ на хитрецъ и циникъ.

Слугинята намокри челото на припадналата и тя се пробуди, но тъй както би се пробудилъ мъртвецъ бледа, вкоченена, безсилна.

Славъ крачеше изъ спалнята, махаше ржце, говорѣше си нѣщо; когато погледна сестра си, той повдигна рамене и неочаквано излѣзе.

Надя остана въ леглото, съ очи впити въ вратата.

Минаха часове. Тя не помръдна. Една страшна скръбъ бѣше помрачила тая малка, нѣжна жена. Въ втреченитъ очи минаваха видения. Тя виждаше убитъ добриятъ и смѣлъ Михо и до неговото грамадно тѣло—едно петно кръвъ. Взираше се обезумѣла, петното пакъ се явяваше, добиваше формата на падналъ човѣкъ. Тя затваряше очи и треперѣше. Не смѣеше да помисли кой е другиятъ падналъ, но съ цѣлото си сжщество чувствуваше ужаса: нейниятъ мжжъ.

Вече се свечеряваше. Въ стаята потъмнѣ. Тя не отмахваше очи отъ вратата. Лежеше неподвижна като мъртва и гледаше.

Най-после вратата се отвори и на прага се изправи Ася, освѣтленъ задъ гърба отъ лампата въ вестибюла.

Нейното лице потрепера. Викъ се изтръгна отъ гърдитъ ѝ. Въ очитъ бликнаха изобилни сълзи. Тя протегна ржце.